

Arrest

nr. 140 657 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOBBELAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 januari 2015 het Rijk binnen en diende op 7 januari 2015 een asielaanvraag in. Verzoeker is in het bezit van een paspoort met nummer 000653981, een identiteitskaart en een rijbewijs.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de verzoeker op 9 november 2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege een aanvraag tot internationale bescherming.

1.3. Op 23 januari 2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 3 februari 2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 18.1.c van de Dublin III-Verordening 604/2013/EU.

1.4. Op 27 februari 2015 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is thans de bestreden beslissing.

1.5. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.(...)

voornaam : M. A.(...)

geboortedatum : 17.01.1994

geboorteplaats : Alep

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.C van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 07.01.2015 asiel in België. De betrokkene legde de volgende documenten voor: paspoort met nummer 000653981, identiteitskaart en rijbewijs. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 09.11.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege een aanvraag tot internationale bescherming.

De betrokkene werd gehoord op 13.01.2015. De betrokkene verklaarde dat hij op 24 maart of april 2013 van Syrië naar Turkije reisde. Na zijn aankomst in Turkije zou betrokkene meerdere keren heen en terug gereisd zijn naar Egypte. Betrokkene zou in 2014 (datum onbekend) van uit Egypte naar Algerije gereisd zijn. Na een verblijf van twee weken zou betrokkene Algerije verlaten hebben en zou betrokkene naar Marokko (Oujda) gereisd zijn, waar hij twaalf dagen zou gebleven zijn. Na twaalf dagen zou betrokkene naar Melilla (Spanje) gereisd zijn. Op 09.11.2014 zou hij er asiel gevraagd hebben. Naar eigen zegen zou hij drie dagen later afstand gedaan hebben van zijn asielpcedure. Op 30.12.2014 zou hij zijn reis verder gezet hebben en zou hij via Frankrijk naar België gereisd zijn. Betrokkene zou op 02.01.2015 in België aangekomen zijn.

Op 23.01.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 03.02.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 18.1.c van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn tante hier verblijft. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag

door Spanje omdat hij in Spanje geen familie heeft en hij niet de bedoeling had om in Spanje asiel te vragen. Naar eigen zeggen zou het steeds zijn bedoeling geweest zijn asiel te vragen in België. Gevraagd naar familieleden stelt betrokkene een tante B. F.(...) in België te hebben die de Belgische of Duitse nationaliteit zou hebben.

Betreffende deze in België verblijvende tante van de betrokkene merken we opdat zij ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn tante zou bestaan die een toepassing van art 16(1) vragen.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat zoals de voorkeur voor de taal, of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We benadrukken verder dat Spanje heeft ingestemd met de terugname van betrokkene in overeenstemming met art 18.1.c. Verordening 604/2013 stelt dat voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet

wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

Dit impliceert verder dat betrokkene na overdracht in Spanje in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang kan verkrijgen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag verder onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for consideration in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procedure). Free legal aid is available to asylum seekers during all possible stages of the asylum procedure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinea 1).

Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoorlast te hebben van zijn benen en dit reeds sinds zijn geboorte. Betrokkene heeft tijdens zijn gehoor geen documenten aangebracht om deze medische problemen te staven. De betrokkene bracht ook na het verhoor geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1.b van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje.”*

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist het uiterst dringend karakter van de vordering niet.

2.2.2. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.2.3. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van het enige op ontvankelijke wijze aangevoerde middel

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

2.3.1.3. Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM. Voor de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wijst de verzoekende partij er op dat, - naast de mensenrechtenrapporten waarop de gemachtigde zich steunt en die de situatie in Spanje beschrijven met name "*Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – European network for technical cooperation on the application of the Dublin II regulation, 20 June 2012, Spain en Nils Muiznieks, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013, 9 October 2013, Straatsburg"* -, het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje (stuk 7 bij het verzoekschrift) nadere toelichtingen verstrekt die wijzen op een mogelijk gevaar voor de schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari

2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

2.3.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen

2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.2.4. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de vereisten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje.

Voorop wijst de bestreden beslissing er op dat *“Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt”*.

Verzoekende partij betwist dit niet.

2.3.2.6. Voorts stelt de bestreden beslissing *“We benadrukken verder dat Spanje heeft ingestemd met de terugname van betrokkene in overeenstemming met art 18.1.c. Verordening 604/2013 stelt dat voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond. Dit impliceert verder dat betrokkene na overdracht in Spanje in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang kan verkrijgen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag verder onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*. Verzoekers bewering dat hij afstand zou gedaan hebben van de asielaanvraag is dan ook niet relevant. Immers zelfs indien deze afstand als zodanig geregistreerd zou zijn, wat niet is aangetoond noch kan blijken uit de neergelegde stukken, dan nog weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet waar gesteld wordt dat verzoeker opnieuw toegang krijgt tot de asielprocedure. De stelling van verzoekende partij dat uit de rapporten blijkt dat *“(vii) gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt”* is dan ook niet aangetoond te meer verzoekende partij tot de asielprocedure zal worden toegelaten en ook eventueel over een beroep beschikken. Uit de door verzoekende partij aangebrachte stukken kan niet blijken dat verzoekende partij over geen effectief rechtsmiddel zou beschikken. Ook ter terechtzitting wordt door verzoekende partij enkel naar het door hem neergelegde rapport verwezen dat

echter van zeer algemene aard is en geenszins *in concreto* gebreken aanhaalt in de Spaanse asielpcedure in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.7. Verzoeker meent echter dat naast de toegang tot de asielpcedure en de behandeling van de asielaanvraag uit pg. 21-22 van *“het tweede rapport aangehaald door de verweerder (Nils Muiznieks, “Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013, 9 October 2013, Straatsburg”* blijkt dat *“(i) de commissaris is bezorgd over het toenemend aantal klachten over mishandeling en discriminerende behandeling door ordehandhavers; (ii) Spanje in overtreding gevonden is met artikel 16 van het VN Folteringsverdrag om handelingen aangaande onmenselijke en vernederende handelingen en van artikel 12 van het VN Folteringsverdrag voor het gebrek aan onpartijdig onderzoek”* en dus uit dit rapport en *“het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje (stuk 7 bij het verzoekschrift) “kan worden geconcludeerd dat er in Spanje weldegelijk problemen zijn met betrekking tot art. 3, en 13 van het EVRM. De algemene situatie in het land is dus van die aard dat er gevaar bestaat op slechte behandelingen en dat dit één van de te verwachten gevolgen is voor elke kandidaat-vluchteling die naar Spanje wordt teruggestuurd”*.

2.3.2.8. Verwijzend naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, *“Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain”*, 20.06.2012, stelt de bestreden beslissing dat daar waar *“duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg”*. Tevens benadrukt de bestreden beslissing dat verzoeker *“na overdracht in Spanje in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang kan verkrijgen”*. Voorts kan uit de rapporten blijken dat asielzoekers initieel over een verblijfsvergunning en een werkvergunning van minstens 6 maanden beschikken, indien nodig gratis rechtsbijstand krijgen en gezondheidszorg. De Raad kan uit het administratief dossier, uit de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en uit het verzoekschrift niet afleiden dat verzoeker een gebrek had aan opvang of niet toegelaten werd tot de asielpcedure. In tegendeel verzoekende partij beweert zelf dat hij nadat hij *“bijstand kreeg van een tolk en raadsman”* *“hij tot zijn verbazing asiel”* zou hebben aangevraagd. De bestreden beslissing wijst er nog terecht op dat *“het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

2.3.2.9. Voorts komt het de Raad voor dat verzoekende partij uit de rapporten waarop de bestreden beslissing steunt en het rapport toegevoegd aan het verzoekschrift, conclusies afleidt die algemeen zijn en hypothetisch blijven. Verzoekende partij geeft zelf aan dat het gevaar op de in een lijst (i) tot (viii) (p.8 verzoekschrift) mogelijk slechte behandelingen *“niet voldoende is”*.

2.3.2.10. Verzoekende partij voert nog aan dat hij wel behoort *“tot een groep van asielzoeker/vreemdeling die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van art. 3 EVRM”*. Echter waar verzoekende partij stelt dat hij *“alleenstaand is, nog maar net meerderjarig, de Spaanse taal niet spreekt en niemand heeft die hem kan helpen de taal te begrijpen”* kan hieruit bezwaarlijk meer blijken dan dat verzoeker als jonge man naar een derde land reist, maar niet dat hij een profiel heeft dat *“een uiterst kwetsbaar en bijzonder vatbaar voor schendingen van rechten die beschermd zijn door art. 3 EVRM”* zou zijn. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekende partij niet hulpeloos is maar zelf lange tijd in Turkije verbleef en van daaruit meerdere reizen naar Egypte maakte. Dit vereist minstens ondernemingszin en doorzetting. Ten slotte blijkt uit vraag 39 van het genaamde Dublin-verhoor dat verzoeker op de vraag of hij *“bezwaar heeft indien Spanje zijn asielaanvraag zou behandelen”* enkel stelde dat hij in Spanje geen familie heeft en het steeds zijn intentie was geweest om in België asiel aan te vragen.

Waar verzoekende partij met verwijzing naar een foto (stuk 5 bij het verzoekschrift) stelt dat hij zelf gedurende zijn korte verblijf van slechts enkele dagen in een centrum in Menilla het slachtoffer is geworden van de foltering en de mensonterende behandelingen en *“het weerzinwekkende optreden van de speciale brigade heeft hij met lede ogen moeten aanzien”* kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet uit deze foto af te leiden is. Nog daargelaten dat het causaal verband tussen verzoekers bewering geslagen te zijn niet uit een blauwe/roze plek kan blijken, kan dit geenszins aanleiding geven tot het veronderstellen van *“foltering en de mensonterende behandelingen”*. Verzoekende partij toont immers niet aan dat hij medische verzorging nodig had of gevraagd heeft ten gevolge van deze aandoening, noch legde hij een medisch getuigschrift neer. Voorts indien de overbevolking van bepaalde asielen centra niet ter discussie staat en evenmin uitgesloten is dat de veiligheidsdiensten soms hardhandig optreden, dan kan hieruit nog niet besloten worden dat deze situatie dermate uit de hand loopt of algemeen is dat dient te worden besloten dat iedere asielzoeker systematisch wordt mishandeld of dreigt te worden

mishandeld. Uit de rapporten in het administratief dossier en bij het verzoekschrift kan blijken dat er zich inderdaad soms problemen voordoen met de politie en veiligheidsdiensten maar deze zijn onvoldoende zwaarwichtig om de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen.

2.3.2.11. De Raad kan wel aannemen dat zoals verzoeker beweert *“de directrice van het centrum hem dreigend [heeft] toegesproken dat hij 5 jaar lang niets meer in Spanje moest komen zoeken en dat hij 5 jaar lang geen aanspraak meer kon maken op elke vorm van bijstand of ondersteuning. Dit werd bevestigd door de Spaanse advocaat”*. Echter ook hieruit kan slecht worden afgeleid dat verzoekende partij tijdig door de Spaanse autoriteiten werd verwittigd dat door afstand te doen van zijn asielaanvraag, hij niet langer legaal in Spanje zou verblijven.

2.3.2.12. Ten slotte is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zich in België en/of in Duitsland familieleden bevinden waardoor hij *“in aanmerking komt voor artikel 17, (2) Verordening 604/2013”*. Immers ook het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Dit geldt natuurlijk eens te meer nu verzoeker niet doelt op de relaties met de ouders, maar met een tante die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft en waarvan dus redelijk is te veronderstellen dat ze reeds een zeer geruime tijd legaal in het Rijk verblijft, dat verzoeker niet bij zijn tante gewoond heeft en verder geen enkel ander argument omtrent een mogelijke afhankelijkheid bijbrengt. Verzoeker toont dan ook geenszins enige band van afhankelijkheid, zoals vooropgesteld, aan. Daarbij komt nog dat verzoeker tijdens het genaamde Dublin-interview weliswaar wees op de aanwezigheid van een tante op Belgisch grondgebied waarvan hij de leeftijd bij benadering kende en wist dat ze in Dendermonde woonde maar voor de rest geen nuttige elementen kan aanbrengen. Met de stelling *“In het licht van de hierboven uiteengezette feiten, lijkt het beter om de verklaringen van de Verzoeker anders te formuleren, namelijk: De Verzoeker “uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door Spanje omdat hij in Spanje geen familie heeft die hem kan opvangen en beschermen tegen de wanpraktijken in Spanje en dat hij daarom niet de bedoeling had om in Spanje asiel aan te vragen. Naar eigen zeggen zou het steeds zijn bedoeling geweest zijn asiel te vragen in België omdat hij hier familie heeft en van landgenoten had gehoord over de wanpraktijken in Spanje”*, kan verzoeker geen gezinsleven aantonen.

2.3.3. *Prima facie* toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 3 van het EVRM en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.

2.3.4. Het middel is *prima facie* niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen is niet voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in het verzoekschrift als volgt uiteengezet: *“De Verzoeker verwijst voor de redenering aangaande de schendingen van het EVRM naar titel II.2.2. Het lijkt niet nodig de redenering te herhalen.*

Bij deze kan aangenomen worden dat wanneer uw Raad vaststelt dat de hierboven vermelde schendingen van het EVRM worden aanvaard om te besluiten tot ernstige middelen die de vernietiging van de beslissing kunnen verantwoorden, dat dan eveneens is voldaan aan de voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Op basis van het bovenstaande meent de Verzoeker te voldoen aan de drie voorwaarden opdat uw Raad zou kunnen beslissen tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.”

Het door verzoeker beschreven nadeel is aldus identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middelonderdeel. Zoals aldaar uiteengezet, heeft verzoeker op het eerste gezicht geen schending van de artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

2.4.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

Mevr. K. DECLERCK,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

K. DECLERCK